

ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΑ ΚΥΘΗΡΑ

Συνεργάτες στο σενάριο: Θανάσης Βαλτινός, Τονίνο Γκουέρα

... Κατεβαίνουν και οι υπόλοιποι.

Τελευταίος, ένας γέρος με μια βαλιτσούλα κι ένα βιολί στο χέρι. Σταματάει στη μέση της σκάλας και κοιτάει. Είναι ο γέρος που πουλούσε τις λεβάντες, ο ίδιος που ακολούθησε ο Αλέξανδρος. Ντυμένος όπως οι άλλοι. Ένα λιανό κοστούμακι, μια άχρωμη γραβάτα. Οι συγγενείς που δεν βρήκαν τον δικό τους ακόμα κυκλοφορούν ανάμεσα στους υπόλοιπους προφέροντας ονόματα, δείχνοντας φωτογραφίες. Και πάλι αναγνωρίσεις, φωνές χαράς, αγκαλιές. Σιγά-σιγά φεύγουν όλοι. Στην τσιμεντένια αποβάθρα, μπροστά στο μεγάλο καράβι μένει μόνο ο γεράκος με το βιολί, αυτός που ακολούθησε ο Αλέξανδρος.

—*Θυμώνω...*, λέει η γυναίκα στον Αλέξανδρο. *...Να πάρει η οργή! ι σημασία έχει; Πατέρας ή όχι. Τι νόημα έχει; γιατί; Γιατί πρέπει να ματώνουμε τρέχοντας πίσω από μια σκιά;*

Ο Αλέξανδρος δεν απαντάει. Την αφήνει να ξεσπάσει. Έπειτα, σαν να μιλάει στον εαυτό του κοιτώντας το γέρο με το βιολί. Σαν να τον μετράει.

—*Κούτσαينه λίγο, μου φαίνεται... Από ένα παλιό τραύμα... στον εμφύλιο.*

Πάει κι έρχεται. Σταματάει. Η γυναίκα σηκώνει το κεφάλι και πιάνει το βλέμμα του. Γυρίζει και κοιτάζει κι αυτή το γέρο.

—*Τον φανταζόμουν πιο ψηλό!* λέει σιγά ριγώντας.

Ο γέρος τους κοιτάζει κι αυτός.

Ο Αλέξανδρος ξαναρχίζει να πηγαίνει και να 'ρχεται.

—*Δεν ξέρω να 'παιζε βιολί...*, μουρμουρίζει.

Το πρόσωπο του γέρου απέναντι φωτίζεται ξαφνικά. Κάνει μερικά βήματα κι έπειτα, σαν να τ' αποφάσισε, πλησιάζει αργά το δύο αδέρφια.

—*Εγώ είμαι!*

Έχει ένα δειλό χαμόγελο. Τα δύο αδέρφια έχουν μείνει να τον κοιτάνε.

—*Εγώ είμαι!* ξαναλέει.

Μια στιγμή αμηχανίας κι ο Αλέξανδρος σκύβει να του πάρει τη βαλίτσα.

—*Εγώ 'μαι ο Αλέξανδρος.*

Η γυναίκα κοιτάζει στα μάτια το γέρο.

—*Κι εγώ η Βούλα,* λέει ξερά. *Ο Νίκος δε θα 'ρθει· ταξιδεύει.*

Ο Αλέξανδρος κάνει να πάρει και το βιολί. Ο γέρος αρνείται.

—*Η μάνα μας περιμένει στο σπίτι,* λέει η Βούλα.

—*Στο σπίτι;* κάνει ο γέρος απορημένα.